

Řecká mytologie ve službách britského futuretropopu

Autor: Kay Buriánek | Publikováno: 03.09.2010

Je asi fakt načase napsat recenzi. Útvar prostej všech pološilenejch a od podstaty odvádějících metafor. Psát o hudbě. O deskách. Nepopisovat projekce sebe sama na už tak potřísněný projekční plátna druhejch. Zavřít hubu sebereflexi.

Delphic - Acolyte

Vydáno: 15.2.2010 Skladby: Clarion Call, Doubt, This Momentary, Red, Acolyte, Halcyon, Submission, Counterpoint, Ephemera, Remain, Vydavatel: Universal Music

Cesta do pekla je dláždená ohořelejma mrtvolama všech, kdo se bezúspěšně pokoušeli křížit rock s dance music. Hříchem, za ktorej přichází spravedlivej trest, je nedostatek soudnosti uvědomit si fakt, že crossover není jenom o hustým breakbeatu a masivní basový lince, uzavírající lstivej pakt s kytarovým riffem. Svět nepotřebuje další **Hadouken!** nebo mentálně chudokrevný řit'opichy, co do mrtva vojížděj [The Prodigy](#). To už tady všechno bylo.

Delphic - zdá se - tyhle zrádný útesy obepluli. Zbytečný polemizovat o tom, jestli to bylo intuitivní, a tím pádem odkazující na výjimečnost a genialitu, nebo poučený chybama ‚mates‘, co kraulujou ve stejným bazénu. Výsledek je na každěj pád hodně solidní deska, co místy zní jako [Klaxons](#) minus dvojka z chování, samý jedničky na vysvědčení a extra kredit za zájmový kroužky, občas evokuje to nejlepší z **Underworld**, **New Order** a acidový zrcadlení starejch **Orbital**. Samozřejmě plus hodně kytar. Jasně, na Acolyte je pořád na můj vkus (mám-li poslat do světa úřadovat partu Superlativ) dost skelný vaty, co vycpává a zároveň nepříjemně škrábe, ale výsledek je překvapivě spíš ve prospěch těch zapamatovatelnějch a lehkým vánkem vyjimečnosti olízlejšch tracků.

Melancholie a otočený hajtky. Kopák na první jako za starejch dobrejšch časů tajnejch rave parties, na který chodili hlavně kytarokama a punkem odkojený zombies. Tam se to všechno spojilo a odletělo do jiný galaxie. Pár mejch thriller-kámošů nepřežilo, ale každá revoluce má svý oběti. Dance Today Revolution Tomorrow - heslo hesel.

Doubt je monolitickej hit, tyčící se uprostřed toho všeho jako sebevědoměj maják, ktorej navádí tápající, ale bylo by smutný vnímat Acolyte jako desku jednoho songu. Submission možná asi nejvíc odkazuje k New Order, ale není to nikterak pejorativní příměr. Halcyon, This Momentary (let's do something real, fuck yeah!), Counterpoint...

Kdyby se **Šeptej** točilo dneska, možná by **Colorfactory** zněli nějak takhle. Možná ne. Možná je dobře, že ten film mám zakonzervovanej tak, jak je. Každopádně Delphic, ač ostře současná kapela, ve mně vyvolávaj neděsivý melancholický vzpomínky, a páteční kvizová otázka zní: je to dobře, nebo kurva těžkej průser? Odpověď je v textu Counterpoint - and tell me nothing's wrong today...

03.09.2010 07:06, Kay Buriánek